

*Sygn. akt I C 1847/13*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 26 listopada 2014 roku**

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

**Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki**

**Protokolant: Paulina Krawczuk**

**po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 roku w Dzierżoniowie**

sprawy z powództwa (...) **we W.**

przeciwko **W. G. (1)**

**o zapłatę kwoty 5 044,67 zł**

I/ uchyla w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 11 grudnia 2013 roku;

II/ oddala powództwo;

III/ z urzędu zwraca pozwanemu różnicę między uiszczoną opłatą od sprzeciwu od wyroku zaocznego a opłatą należną w kwocie **2 zł**;

IV/ zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę **1 342 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

## UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) we W. wystąpiła o zasądzenie od pozwanego W. G. (1) kwoty 5 044,67 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że w dniu 25 lipca 2009 r. pozwany zawarł z (...) (poprzednio (...) Bank SA) umowę bankową, na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Podała, że pozwany nie wywiązał się z tego zobowiązania, wobec czego niespłaconą należność główną stała się natychmiast wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Oświadczyła, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2013 r. (...) (poprzednio (...) Bank SA) przelał wierzytelność wynikającą z tej umowy bankowej na jej rzecz. Wskazała również, że na zadłużenie pozwanego składają się: należność główna w kwocie 2 982,95 zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 2 061,72 zł, a dowodem na istnienie obowiązku spełnienia tego świadczenia jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

i ewidencji analitycznej o numerze (...) z dnia 17 października 2013 r.

Wyrokiem zaocznym z dnia 11 grudnia 2013 r. Sąd uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany wniósł o oddalenie powództwa

w całości i zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Motywując swoje stanowisko podał, że nie podpisywał jakiegokolwiek umowy z L. Bankiem czy też (...).

Z ostrożności procesowej podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 25 lipca 2009 r. pozwany W. G. (1) zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu, na mocy której uzyskał kredyt w kwocie 2 982,95 zł na okres od dnia 25 lipca 2009 r. do dnia 25 lipca 2011 r.

W umowie tej wskazano, iż pozwany jest zatrudniony w (...) S.

w B. na czas nieokreślony od dnia 01 marca 2004 r., zaś kredyt udzielony został na zakup węgla. Zapisy te nie były jednak zgodne z rzeczywistością.

**Dowód:** oryginał umowy kredytu na zakup Towarów/Usług nr (...) z dnia

25 lipca 2009 r., kartoteki podatkowe PIT-8B za lata 2008-2009, świadectwa pracy z dnia

07 września 2010 r., 24 września 2007 r. i 26 sierpnia 2006 r., częściowo zeznania świadków M. G. i D. K., częściowo przesłuchanie pozwanego.

Pozwany nie spłacał należności wynikającej z przedmiotowej umowy kredytu,

w związku z czym L. Bank (...) Akcyjna we W. w dniu 01 lipca 2010 r. wystawiła przeciwko W. G. bankowy tytuł egzekucyjny, który tutejszy Sąd Rejonowy zaopatrzył w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 08 grudnia 2010 r.

w sprawie o sygn. akt I Co (...).

Na podstawie wyżej wymienionego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków W. O. prowadził natomiast

Przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem z dnia 16 maja 2012 r. zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

**Dowód:** kserokopie: bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 01 lipca 2010 r., prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 08 grudnia 2010 r. w sprawie

o sygn. akt I Co (...)i postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków W. O. z dnia 16 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt (...).

W dniu 27 lutego 2013 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zawarła ze stroną powodową (...) we W. umowę przelewu wierzytelności.

**Dowód:** umowa przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2013 r. wraz z wyciągiem

z elektronicznego załącznika do umowy.

Pismem z dnia 25 września 2013 r. (...) SA poinformowała pozwanego o przejęciu przez stronę powodową długu wynikającego z umowy zawartej z (...) Bank SA, jednocześnie wzywając go do spłaty zadłużenia wysokości 5 689,94 zł w terminie do dnia

04 października 2013 r.

**Dowód:** pismo z dnia 25 września 2013 r.

Z kolei w dniu 17 października 2013 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, z którego wynika,

że zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu o numerze (...) z dnia

25 lipca 2009 r., według stanu na dzień wystawienia wyciągu, wynosiło kwotę 5 044,67 zł

i obejmowało: należność główną w kwocie 2 982,95 zł i odsetki w kwocie 2 061,72 zł.

**Dowód:** wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17 października 2013 roku

### **Sąd zważył, co następuje:**

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi).

Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 r., V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie Sąd nie miał wątpliwości, że w dniu 25 lipca 2009 r. pozwany zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu. Sąd nie dał bowiem wiary w istocie gołosłownym twierdzeniom pozwanego, jakoby złożył swój podpis na czystych kartkach, a umowa została wydrukowana później. Należy przy tym podnieść, że pozostałe okoliczności podnoszone przez powoda co do formy jego zatrudnienia w firmie P.T.H.U. (...) w B., jak też dotyczące tego, kto faktycznie i gdzie zakupił węgiel, na który to zakup miał być zaciągnięty kredyt, w istocie pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z dokumentów przedłożonych przez powodowy Fundusz w postaci tytułu wykonawczego czy też postanowienia komornika sądowego o umorzeniu postępowania wprost bowiem wynikało, że pozwany nie spłacał należności wynikającej z powyższej umowy kredytowej. Najistotniejsze jednak było to, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów, które świadczyłyby o tym, że dochodzona pozwem należność, wynikająca

z przedmiotowej umowy kredytu, przysługiwała zbywcy wierzytelności, to jest (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej we W.. O ile bowiem strona powodowa wykazała, że (...) Bank SA był wierzycielem pozwanego, o tyle brak jest dowodów wskazujących na to, że wierzytelność ta przysługiwała następnie (...) Bank (...) SA we W., w szczególności jako następcy prawnemu (...) Bank SA. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość z żadnego ze złożonych przez stronę powodową dokumentów, to jest ani z umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2013 r., ani z pisma (...) SA z dnia 25 września 2013 r., ani też z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Strona powodowa nie udowodniła również wysokości dochodzonego roszczenia, albowiem z przedłożonych dokumentów nie wynika, jakich odsetek dochodzi oraz jak one powstały i jak zostały naliczone.

Z drugiej strony nie uszło uwadze Sądu, że w świetle opisanych wyżej dowodów nie można z całą pewnością stwierdzić, iż doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanego na rzecz powodowego Funduszu. Nie wynika to

bowiem wprost z umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2013 r., do której nie dołączono załącznika Nr 5 do umowy cesji, zawierającego wykaz przelanych wierzytelności. Sam ten dokument świadczy bowiem tylko o zawarciu takiej umowy, ale nie wynika z niego, jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową. Za dowód w niniejszej sprawie pozwalający na uwzględnienie powództwa nie sposób uznać również „wyciągu

z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Fakt umieszczenia w tabeli danych pozwanego oraz numerów bliżej nieokreślonych dokumentów, jak również kwot z tych dokumentów nie przesądza, że faktycznie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego. Dokument ten nie został również podpisany, w szczególności przez strony umowy cesji.

Na koniec należy podnieść, że w obecnym stanie prawnym takiego dowodu nie stanowi również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Według jednak przepisu art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Przepis ten wszedł w życie w dniu 20 lipca 2013 r. i jako przepis o charakterze procesowym od tej daty miał zastosowanie w każdym procesie co do wskazanych w nim dokumentów. W związku z tym należało przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie korzysta z domniemania prawdziwości

i domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim stwierdzone (art. 244 k.p.c.). Należy zresztą zauważyć, że w poprzednim stanie prawnym przyjmowano, iż domniemanie prawne z przepisu art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 r., I ACa 652/12, LEX nr 1283349; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 51). Reasumując, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie jest objęty domniemaniem z przepisu art. 244 § 1 k.p.c. co do faktu istnienia spornej wierzytelności i nie może stanowić podstawy do ustalenia, że taka wierzytelność istnieje i została przelana.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonej wierzytelności, jak i dokonania na jej rzecz przelewu tej wierzytelności, należało powództwo oddalić. Dodatkowo należy podkreślić, że w tej sytuacji nie wymagał rozstrzygnięcia podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, chociaż w ocenie Sądu nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Z tych względów, w oparciu o przepis art. 347 k.p.c., zgodnie z którym po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza, Sąd uchylił w całości wyrok zaoczny z dnia 11 grudnia 2013 r.

i powództwo oddalił.

Dlatego też, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punktach I i II sentencji wyroku.

Orzeczenie o zwrocie nienależnej opłaty od sprzeciwu od wyroku zaocznego (punkt III wyroku) znajduje uzasadnienie w przepisie art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

O kosztach procesu (punkt IV wyroku) postanowiono w oparciu o przepisy art. 99

w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), przyjmując, że pozwany poniósł takie koszty w łącznej kwocie 1 342 zł (opłata od sprzeciwu od wyroku zaocznego w kwocie 125 zł + koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 1 217 zł) i wygrał sprawę w całości.